

W uzasadnieniu wnosząca odwołanie podnosi trzy zarzuty dotyczące: naruszenia prawa, błędnej oceny dowodów zawartych w aktach sprawy oraz błędnego i niewystarczającego uzasadnienia.

W pierwszej kolejności wnosząca odwołanie kwestionuje wyrok w odniesieniu do tego, że Sąd uznał, że nie wykazano, by nieprawidłowości związane z interwencją doktora K. wpłynęły na postępowanie prowadzące do wydania spornej decyzji.

W drugiej kolejności wnosząca odwołanie uważa, że SSP naruszył obowiązek przestrzegania tajemnicy lekarskiej oraz prawa pacjenta, nawet jeśli jest on stroną w procesie, w kontekście jej przestrzegania, ponieważ uznał, że podniesienie tej zasady przez wnoszącą odwołanie uniemożliwiło wykonywanie kontroli zgodności z prawem opinii o niezdatności przedstawionej przez komisję lekarską.

W trzeciej kolejności wnosząca odwołanie uważa, że SSP dopuścił się nieprawidłowości w związku z brakiem uzasadnienia w odniesieniu do oceny argumentu dotyczącego braku wpisu przewodniczącego komisji lekarskiej na listę lekarzy belgijskich.

Skarga wniesiona w dniu 25 stycznia 2010 r. — Noko Ngele przeciwko Komisji

(Sprawa T-15/10)

(2010/C 161/68)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Mariyus Noko Ngele (Bruksela, Belgia) (przedstawiciel: adwokat F. Sabakunzi)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

- Orzeczenie, że Centrum Rozwoju Przedsiębiorczości nigdy nie zastąpiło Centrum Rozwoju Przemysłowego oraz że nie ma ono bytu prawnego ani osobowości prawnej w Belgii;
- nałożenie na Komisję Europejską, na jednego z jej członków oraz na niektórych z jej pracowników solidarnego obowiązku zapłaty z tytułu szkody finansowej kwoty 200 000 EUR, powiększonej o odsetki ustawowe w wysokości 10 % rocznie od 1995 r. i o odsetki sądowe;
- nałożenie na Komisję Europejską, na jednego z jej członków oraz na niektórych z jej pracowników solidarnego

obowiązku zapłaty z tytułu krzywdy kwoty 5 mln EUR, powiększonej o odsetki sądowe;

- orzeczenie, że wyrok, który zostanie wydany w niniejszej sprawie, będzie podlegał wykonaniu bez względu na wniesienie jakichkolwiek środków zaskarżenia;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania oraz nakazanie zapłaty odszkodowania z tytułu postępowania oszacowanego na 30 000 EUR.

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszej skardze skarżący wnosi o naprawienie szkody, jaką miał ponieść wskutek niemożliwości odzyskania wierzytelności przysługującej mu wobec „Centrum Rozwoju Przemysłowego” po tym, jak organizacja ta została zastąpiona wspólną instytucją grupy państw AKP (Afryka, Karaiby, Pacyfik) i Unii Europejskiej o nazwie „Centrum Rozwoju Przedsiębiorczości”.

Skarga wniesiona w dniu 2 kwietnia 2010 r. — Francja przeciwko Komisji

(Sprawa T-154/10)

(2010/C 161/69)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Republika Francuska (przedstawiciele: E. Belliard, G. de Bergues, B. Beaupère-Manokha i J. Gstalter, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w całości;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszej skardze skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C (2010) 133 wersja ostateczna z dnia 26 stycznia 2010 r. uznającej za niezgodną z rynkiem wewnętrznym pomoc państwa dorozumianą nieograniczoną gwarancję na rzecz La Poste, wynikającą z przepisów prawa francuskiego dotyczących konsekwencji prawnych przyznania jej statusu osoby prawnej prawa publicznego zbliżonej do przedsiębiorstwa publicznego o charakterze przemysłowym i handlowym [pomoc państwa C 56/2007 (ex E 15/2005)].

W uzasadnieniu skargi skarżąca podnosi trzy zarzuty dotyczące:

- naruszenia prawa polegającego na tym, że Komisja nie wykazała w wymagany prawem sposób istnienia pomocy państwa. Komisja naruszyła bowiem reguły dotyczące postępowania dowodowego w dziedzinie pomocy państwa, i to zarówno w odniesieniu do kwestii ciężaru dowodu, jak i wymaganego standardu dowodowego;
- błędów w ustaleniach faktycznych oraz naruszenia prawa, o których świadczy okoliczność, że Komisja przyjęła, iż istnieje dorozumiana i nieograniczona gwarancja na rzecz La Poste;
- błędnej interpretacji terminu korzyść w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE. Komisja błędnie uznała bowiem, że po pierwsze istnienie gwarancji prowadziło do powstania korzyści po stronie La Poste, a po drugie, że La Poste uzyskała pozytywną ocenę ratingową dzięki istnieniu domniemanej gwarancji.

Skarga wniesiona w dniu 9 kwietnia 2010 r. — Dow Chemical przeciwko Radzie

(Sprawa T-158/10)

(2010/C 161/70)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: The Dow Chemical Company (przedstawiciele: J.-F. Bellis, R. Luff i V. Hahn, adwokaci)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 54/2010 ⁽¹⁾ w zakresie dotyczącym skarżącej
- obciążenie Rady kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie swojej skargi skarżąca podnosi jeden zarzut, w ramach którego twierdzi, że zaskarżone rozporządzenie narusza art.11 ust. 2 rozporządzenia podstawowego ⁽²⁾ z następujących powodów:

- wniosek, że dumping dotyczący etanolamin pochodzących ze Stanów Zjednoczonych będzie nadal występował jest błędnie oparty o stwierdzenie istnienia dumpingu w okresie objętym dochodzeniem przeglądownym odniesieniu do producentów-eksporterów reprezentujących tylko bardzo

niewielką część przywozu ze Stanów Zjednoczonych; instytucje nie uwzględniły okoliczności, że zgodnie z dokonanymi ustaleniami producent odpowiedzialny za znaczną większość przywozu ze Stanów Zjednoczonych nie był zaangażowany w dumping i że w związku z tym przywóz etanolamin ze Stanów Zjednoczonych, rozpatrywany całościowo, nie był przedmiotem dumpingu;

- wniosek, że zarzucany dumping dotyczących etanolamin pochodzących ze Stanów Zjednoczonych wzrósł po upływie objętym dochodzeniem przeglądownym oparty jest na arbitralnej próbie ofert cenowych, która nie odzwierciedla tendencji cenowych po upływie tego okresu;

- wniosek, że niewykorzystane moce produkcyjne w Stanach Zjednoczonych doprowadzą do wzrostu wywozu etanolami do Unii Europejskiej oparty jest na oczywistym błędzie, ponieważ w Stanach Zjednoczonych nie było niewykorzystanych mocy produkcyjnych;

- wniosek, że środki antydumpingowe stosowane przez Chiny wobec etanolamin pochodzących ze Stanów Zjednoczonych od 2004 r. skłonią amerykańskich eksporterów etanolamin do sprzedaży większych ilości w Unii Europejskiej stoi w sprzeczności z rozwojem przepływów handlowych obserwowanym od 2005 r.;

- wniosek, że możliwa zmiana popytu w Stanach Zjednoczonych oraz na innych rynkach skłoni producentów amerykańskich do nakierowania eksportu do Unii Europejskiej jest jedynie spekulacją;

- wniosek, że bardzo niskie ceny i wzrost mocy produkcyjnych w odniesieniu do glikolu monoetylenowego — który podobnie jak etanolaminy jest produktem pochodnym tlenku etylenu — skłoni producentów do przejścia z produkcji glikolu monoetylenowego na produkcję etanolaminy stoi w sprzeczności ze stwierdzonymi faktami i jest dotknięty błędem w ocenie;

- skarżąca podaje sprzeczną argumentację dotyczącą stosunku pomiędzy cenami w Stanach Zjednoczonych i w Unii Europejskiej, ponieważ wydaje się ona twierdzić jednocześnie, że wyższe ceny w Unii Europejskiej skłaniają eksporterów amerykańskich do skierowania sprzedaży do Unii Europejskiej i że niższe ceny w Unii Europejskiej zmuszają producentów amerykańskich do sprzedawania po cenach dumpingowych w Unii Europejskiej.

⁽¹⁾ Rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 54/2010 z dnia 19 stycznia 2010 r. nakładającego ostateczne cło antydumpingowe na przywóz etanolamin pochodzących ze Stanów Zjednoczonych Ameryki (Dz.U. L 17, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 384/96 z dnia 22 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony przed dumpinowym przywozem z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. L56, s. 1).